

De samvirkende Invalideorganisationer

Bilag 6

Den 3. november 1977

De samvirkende Invalideorganisationer (DSI) skal herved gøre Socialudvalget opmærksom på organisationens syn på Socialministerens forslag til »Lov om arbejdsskadeforsikring«.

Angående lovforslagets § 27 og 28 står det os uklart, hvilke konsekvenser, lovforslaget vil have for en person, der to gange mister erhvervsevnen på ialt 20 pct. (10 pct. pr. gang). Skal en sådan person to gange have udbetalt ménerstatning, og/eller berettiger hans samlede tab af erhvervsevne på 20 pct. til erstatning for tab af erhvervsevne? En tydeliggørelse af loven på dette punkt vil være hensigtsmæssig.

Lovforslagets § 27 stk. 6 lyder: »Fra udgangen af den måned, hvor den erstatningsberettigede fylder 67 år, afløses den løbende ydelse af et engangsbeløb på to gange den årlige ydelse efter stk. 4. Er en erstatningsberettiget på tidspunktet for afgørelsen fyldt 67 år, udbetales erstatningen som anført i pkt. 1.«.

Afløsningen af den løbende ydelse med et engangsbeløb på to gange den årlige ydelse er en klar forringelse af gældende lovgivning, hvilket DSI på det skarpeste må protestere imod. Ydelsen må som hidtil i princippet være livsvarig. Den omstændighed, at folk normalt går på pension fra det 67. år, er intet argument for, at skadelidte ikke længere skal have erstatning for tab af erhvervsevne. Det afgørende er, at der faktisk foreligger et tab af erhvervsevne, der er livsvarigt.

Skulle udvalget mene, at en afløsning med et engangsbeløb skal ske, må vi påpege, at den gennemsnitlige restlevetid for en 67 årig mand er 12,5 år og for en 67 årig kvinde 15,6 år. (Statistisk Årbog 1977, tabel 28, side 35). Afløsningen med et engangsbeløb svarende til to gange den årlige ydelse kan altså på ingen måde svare til en kapitalisering af det beløb, skadelidte ved en i princippet livsvarig ydelse gennemsnitlig kunne forvente at modtage. En forhøjelse til den fulde kapitali-

serede værdi må være rimelig, såfremt den livsvarige ydelse ikke skal opretholdes.

Endelig skal det påpeges, at folketinget ved indførelse af ventetillægsordningen for folkepensionen, der medfører en forhøjelse af folkepensionen på 30 pct. ved udskydelse af pensionering i 3 år, i princippet har fastsat den samfundsmæssigt ønskelige pensionsalder til 70 år. Vi må derfor hævde, at afløsning af den årlige ydelse for tab af erhvervsevne med et engangsbeløb tidligst kan ske fra det fyldte 70. år.

Lovforslagets § 31, stk. 1 og 2 fastsætter, at erstatning for tab af forsørger skal ydes i form af en løbende ydelse, som årlig udgør 30 pct. af afdødes årsløn i en periode på højst 10 år. Socialministeren sagde herom ved første behandlingen den 25.10. (Fortryk af folketingets forhandlinger 25.10.77-8, side 816-17):

»Fru Inge Fischer Møller og andre ordførere var lidt skeptiske med hensyn til skønnet vedr. erstatning til den efterladte. Gældende lov hviler jo på den forudsætning, at manden er eneforsørger, og at der derfor foreligger et økonomisk tab for hustruen. Udvalget til revision af ulykkesforsikringsloven har ikke fundet, at denne forudsætning holder stik under nutidens forhold, og som konsekvens heraf foreslås det formelle forsørgertabskriterium erstatet af et økonomisk kriterium. Efter forslaget skal enkens, enkemandens eller samleverens ret til erstatning i princippet være betinget af, at hun eller han som følge af død må antages ikke at kunne opretholde en passende levestandard, når man sammenligner med levestandarden før mandens eller konens død, og ved erstatningsudmålingen bliver enkens erhvervsevne, helbred, uddannelse og forsørgerpligt afgørende. Ydelsen foreslås som en tidsbestemt løbende ydelse«.

Hertil må anføres: Pensionsreformarbejdsgruppen skriver i Rapport om udvidet ad-